

Dr hab. Ewa Janus, prof. ASP
Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki
w Krakowie
Wydział Rzeźby

RECENZJA

dorobku artystycznego, naukowego i dydaktycznego
dr. Roberta Bućka,
w związku z postępowaniem habilitacyjnym
w dziedzinie sztuki, dyscyplinie sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki

Na podstawie pisma z dnia 4.05. 2022 roku z Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu oraz uchwały Rady Dyscypliny Artystycznej nr 8-10/2022 z dn. 11.04.2022 o powołaniu mojej osoby jako recenzenta w komisji habilitacyjnej w/w postępowaniu.

Dotyczy sprawy nr **Z8.4000.53.2021.2.KK.**

Do zlecenia została dołączona dokumentacja złożona przez Habilitanta (również w wersji elektronicznej):

1. Wniosek Kandydata o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego, kwestionariusz osobowy, kopie posiadania stopnia doktora (w języku polskim i angielskim)
2. Autoreferat w języku polskim i angielskim wraz z opisem i dokumentacją działalności artystycznej i osiągnięcia, o którym mowa w ART. 219 UST. 1. PKT 2 USTAWY, w tym: katalog wystawy 4+1/3+kk oraz film dokumentalny
3. Wykaz osiągnięć naukowych i dydaktycznych, dorobku organizacyjnego, współpracy naukowej i popularyzacji nauki

INFORMACJE PODSTAWOWE DOTYCZĄCE KANDYDATA ORAZ PRZEBIEG ZATRUDNIENIA

Pan dr Robert Buček ur. w 1979, w Uherské Hradiště, w Czechach. Absolwent Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Ostrawskiego, w Ostrawie gdzie w 2007 roku uzyskał tytuł magistra sztuk pięknych, pod kierunkiem prof. Mariusa Kotrby. W 2012 roku uzyskał stopień doktora sztuk pięknych w zakresie sztuk plastycznych, przyznany uchwałą Rady Wydziału Malarstwa i Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu, na podstawie oceny dorobku artystycznego i złożonej rozprawy pt. „Struktury”. Promotorem w przewodzie był prof. ASP Wrocław Janusz Kucharski, a recenzentami: prof. Andrzej Szarek, UŚ Cieszyn, prof. ASP Wrocław Aleksander Zyśko. W 2007 roku został zatrudniony w drodze konkursu na stanowisko adiunkta w Katedrze Rzeźby Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Ostrawskiego w Ostrawie, którą to funkcję pełnił przez 5 lat. Od 2012 do 2015 roku pracował jako niezależny rzeźbiarz. W 2015 roku rozpoczął pracę jako adiunkt na Wydziale Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Palackiego w Ołomuńcu gdzie do dzisiaj jest kierownikiem pracowni Ceramiki i gwarantem kierunku Rysunku.

OCENA AUTOREFERATU

W tekście autoreferatu Habilitant omawia szeroki obszar swojej aktywności twórczej, który w jego opinii ma kluczowe znaczenie dla rozpoznania założeń przyjętych w dziele habilitacyjnym, stąd uwzględnia również przykłady dzieł pochodzących sprzed doktoratu, rysując horyzont odniesienia dla późniejszych praktyk. Jest to zapis spójny, konsekwentnie uzasadniony z punktu widzenia ewolucji twórczości i bardzo osobisty.

Autoreferat ujawnia postawę twórcy, w którego praktyce artystycznej ściśle zintegrowane są zarówno pogłębiona refleksja o formie i zjawiskach przestrzennych, jak i praktyka warsztatowa oparta o bardzo dobre rozpoznanie tradycyjnych technik i technologii rzeźbiarskich co przyniosło Autorowi z czasem liczne satysfakcje, ale też stało się impulsem do weryfikacji zasad, które jak twierdził z czasem stały się źródłem poczucia izolacji i zamknięcia w formalnej jedności stylistycznej. Stopniowe pokonywanie tych naturalnych przeszkód związanych ze stanem okresowego wyczerpania się koncepcji twórczych każdorazowo pozwala ujawnić wzrost świadomości artystycznej Habilitanta, należy wręcz docenić, iż refleksję o własnej drodze twórczej opiera nie tylko na istotnych osiągnięciach, ale też szeregu wątpliwościach, które zasilają krytyczne myślenie i przekierowały poszukiwania na kolejne tory. Tekst autoreferatu staje się więc analizą procesu stopniowego wychodzenia z „izolacji” jak np. traktuje koncepcję dydaktyczną okresu w jakim studiował, ale też z kolejnych etapów, uwolnienia się od opisów, których monotonność wymagała odnalezienia kolejnych odpowiedzi. Możemy zatem obserwować w jego dorobku wyjście z określonej stylistyki formalnej lat studiów, doświadczenia strukturalne, zainteresowanie narracyjnym czy symbolicznym podejściem do wypowiedzi artystycznej a także procesualnym, który nie porzuca myślenia materia, ale nadaje jej inny wymiar i znaczenie. Jak pisze nadal interesuje go proces, w którym musi się uporać z połączeniem symboliki i fabuły, poszukiwaniem granic pomiędzy przeciwstawnymi zasadami, w których kontrast a nawet pewna niespójność są wiodące i stale kierują Autora do pytań o łączenie „stałych i ulotnych możliwości rzeźbiarskich”, symetrii i dynamiki, kształtowania struktur w kontraście do naturalnego kształtu.

Tekst ujawnia ponadto, iż zarówno twórczość jak i samo dzieło habilitacyjne posiadają głębokie korzenie antropologiczne. Cała postawa artystyczna Habilitanta jest związana z żywą relacją człowieka z naturalnym środowiskiem, a jednak otwartego na pojęcia, kulturowe artefakty, tradycję, historię i pamięć, które w zdystansowanym oglądzie stanowią zintegrowaną całość. I chociaż podejmowane przez Habilitanta wątki nawiązują do jakże aktualnego nurtu troski o środowisko naturalne, to wyraźnie bliżej mu do romantycznego ducha. Postawy, która relacje z naturą pielęgnuje niezależnie od tendencji artystycznych i bliżej mu do eksploracji odnoszących się generalnie do bytowania człowieka w świecie, habitatu, z jego szacunkiem, wiernością i afirmacją dla panujących w niej praw. Można nawet dodać, iż współobecność Habilitanta w naturze jest warunkiem określającym jego tożsamość i podmiotowość, kształtuje jego język wypowiedzi i wykreśla obszar zainteresowań badawczych. Taka perspektywa widzenia zjawisk, o których mówi w swoich dziełach niewątpliwie zapewnia mu autentyczność dając perspektywę pogłębionej refleksji a w ślad za nią formy rzeźbiarskiej. Jest więc w jego postawie wiarygodność, lokalność jak i uniwersalność, doskonale czytelna pod każdą szerokością geograficzną, co niewątpliwie otwiera mu drogi eksploracji nie narażając na wewnętrzne sprzeczności czy niezrozumienie.

Habilitant w autoreferacie podkreśla, iż pracuje cyklami, w oparciu o powtarzalne motywy: krajobrazu, domu znajdując dla nich formę rzeźbiarską jako ucieleśnianie własnych odczuć, czasu i refleksji. Początkowo pracuje jednorodnie formalnie z materiałem z czasem rozpoznał strukturalny potencjał dzieła, by w kolejnych cyklach rejestrować narracyjnie i badać wzajemne relacje przenosząc ten sam motyw w różne konteksty otoczenia symbolicznie wyrażonymi przez formę i materię różnych gatunków kamienia, drewna gałęzi, ceramicznego błota. Budowane w ten sposób kompozycje tworzą znaki w zmiennych konfiguracjach, smakujące wzajemne układy, faktury, linie i napięcia („Krajobraz -Wykleky”, wapień, „Krajobraz -Frydek”, drewno). Z czasem ikonografia ustępuje miejsca czystym działaniom surowych nieprzetworzonych materii, bliższych sztuce ziemi gdzie stworzone obiekty nie tyle wpisują się w naturalną przestrzeń co są jej integralną częścią kierując się w stronę procesualności („Suche lato”, technika kombinowana).

Dzieła z tego okresu znajdują swoje dalsze rozwinięcie w dziele habilitacyjnym i jak twierdzi Autor zdefiniowały kwestie, którymi zajmuje się obecnie oraz zapowiedziały rozwiązania na przyszłość.

Możemy zatem podsumować, iż droga twórcza ujęta w autoreferacie przez Habilitanta pokazuje twórcę, którego charakteryzuje stan ciągłego poszukiwania, gdzie koncepcja artystyczna ujawnia swój potencjał w czasowej perspektywie, znajdując kontekst wcześniejszych rozwiązań plastycznych. Przywiązanie do powtarzanych motywów rozumianych jako forma, ale co ważniejsze topos, pozwalają twórcy zachować dociekliwość poznawczą wokół idei, której plastyczny wyraz intuicyjnie wyczuwany, dopiero w kolejnych odsłonach nabiera pełniejszego kształtu, przenosząc akcent z wartości estetycznych na znaczeniowe. To pozornie monotonne doświadczenie okazuje się niezwykle cenne, sprawia, że przywiązanie do trwałych wątków łączy się z umiejętnością pogłębionych eksploracji, udzielaniem jak pisze Autor „innej odpowiedzi na to samo pytanie” i przynosi stały rozwój.

OCENA DZIEŁA ARTYSTYCZNEGO

Jako dzieło habilitacyjne spełniające warunki wynikające z art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2020. 85) Pan dr Robert Bućek wskazał zbiór rzeźb i instalacji prezentowanych na indywidualnej wystawie „4+1/3+kk”. Wystawa odbyła się w marcu 2020 roku w Ołomuńcu. Zbiór prac powstał w latach 2019–2020 jako kompleksowa kolekcja a jego ekspozycja interesująco pomyślana jako 5 odrębnych wystaw do odczytania po zapoznaniu się z całością. Całość odbyła się w miejscach takich jak znane galerie i galerie non-profit, przestrzenie uniwersyteckie oraz sakralne. Wystawa została rzetelnie dokumentowana katalogiem oraz filmem dokumentalnym obejmującym również proces powstawania dzieł, zrealizowanym przez Studio Artkult co umożliwiło szeroką promocję w mediach w Czechach i za granicą

W skład dzieła wchodzi prace:

- „Mikoszewo”, instalacja, technika kombinowana, 480 × 480 × 65 cm
- „Janiszów”, technika kombinowana, 300 × 300 × 3 cm
- „Blaho, Byt”, porcelana, 180 × 120 × 110 cm
- „Kde nebudeme bydlet?”, ceramika, 400 × 150 × 220
- „A river is my favourite neighbour” (Rzeka jest moim ulubionym sąsiadem), technika kombinowana, 200 × 450 × 95 cm
- „Postel” (Łóżko), dachówki, 110 × 240 × 22 cm
- 4+1/3+kk, Kościół Matki Bożej Śnieżnej, drewno

Cykl otwierają Prace „Mikoszewo” i „Janiszów” prezentowane w Galerii Caesar

Praca „Mikoszewo” to 96 skrzynek na warzywa, o wymiarach 60 × 40 × 20 cm, tworzących kwadrat o boku 4,8 m. Kompozycja prezentowana w różnych miejscach pomimo sztywnego układu posiada swoją wewnętrzną dynamikę, zmienia swój układ wchodząc również w ściślejszą relację z architekturą. Natura i kultura spotykają się tu jakby w procesie badawczym. Funkcjonalny transwer w postaci drewnianych skrzynek nie zakłóca jednak naturalnie kształtującego wewnętrznego ruchu formy lecz wzmacnia go przez tworzenie kadrującego passe-partout. Elementy gałęzi zostały wpisane w siatkę ujednoczonych box-ów gdzie poszczególne części fizycznie określone w masie przestrzenną zostają wyodrębnione w swojej dynamice i charakterze. Eksponują również element czasu, który służył do napełnienia ich zawartości. Poszczególne sekwencje w logicznym układzie sprawiają wrażenie naturalnej płynności z jej energią i dynamiką, niemniej przedstawione mogłyby rozpocząć samodzielny byt, gdzie właśnie ciężar, przestrzeń i czas odgrywałyby najważniejszą rolę bez jakichkolwiek związków z obrazowaniem zjawisk w naturze.

Praca „Janiszów” to 36 szklanych ram o wymiarach 50 × 50 cm, złożonych w kwadratową

siatkę o boku 3 m. Rozpoznanie języka materii zachęciło Habilitanta do przeniesienia procesu wysychania materii żelazistego błota w przestrzeń galerii co pozwoliło odbiorcy rejestrować naturalność zjawiska jego czasowość i sekwencyjność, wyrażoną zmiennym zapisem. Formatując płynną substancję szklanymi kwadratowymi nieckami, Autor różnicuje je względem siebie pod względem fazy procesu tworząc splot i kieruje dyskretnie odbiorcę nie tyle na sam fizyczny proces, ale na zmienność zjawisk również względem siebie. Staje się przez to kwintesencją samej natury z własnym kodem pamięci obumierania i wzrostu. To subtelna i dyskretna praca, w której obok niewątpliwych walorów estetycznych udaje się Autorowi zaangażować materię do ściśle semantycznego wyrazu, poprzez temporalność i pracę z pamięcią materii. Ten rodzaj recyklingu historii jak go sam określa w sposób minimalistyczny metaforyzuje życie jako sieć połączeń z jej powtarzalną historią aktywności.

Semantyczna gra jest prowadzona również w pracy „*Blaho, Byt*” (*Dobro, Byt*), Galeria XY. I choć sam zabieg połączenia pospolitej zgrzebności materii z szlachetną nie jest nowy, to już samo rozpoznanie zawarte w tytule bardzo interesująco naprowadza na podjęty wątek. Autor podejmuje charakterystyczny dla współczesności konflikt semantyczny jaki zawiera pojęcie dobrobyt, stawiając granicę pomiędzy dobrem i bytem ujawnia ich fałszywe rozumienie i promowanie. Obiekty ceramiczne tworzą instalację w rodzaju kolekcjonerskiego zbioru, który przyciąga uwagę w warstwie estetycznej, a umieszczony przez Habilitanta w nieprzyjaznym kontekście miejsca (piwnicy) narusza pewność i komfort odbiorcy, łamiąc nachalną efektywność zbioru, charakterystyczną dla współczesnych wnętrz. Autor sugerując nieadekwatność, skłania do refleksji o pozorności rzeczy trwałych i zaślepieniu pustymi, nieistotnymi rozwiązaniami, które wypierają podstawowe wartości z przestrzeni fizycznej i mentalnej.

W kolejnej pracy Habilitant również sięga po paradoks przypisując istotną wagę rzeczom niebyłym, nieobecnym, pochodzącym z fantazji „*Kde nebudeme bydlet ?*” (*Gdzie nie będziemy mieszkać ?*). Solidna konstrukcja dźwiga ceramiczne elementy zatrzymane na pewnym etapie tworzenia. Nie wiemy czy poszczególne elementy mają ambicje wzrostową niemniej jako całość, swoją ilością, czasochłonnością tworzenia, przytłaczają wskazując na siłę utopijnych projektów, ale też marzeń. Ceramiczna architektura z jej kruchością bardzo dobrze funkcjonuje w tej instalacji. Wrażenie solidności bibliotecznego regału oddaje powagę sytuacji, metaforyzując w równym stopniu porażającą siłę naszych wyborów lub ich brak.

W Atrium jezuickiego internatu i Galerii Basement Project Habilitant zaprezentował również obiekty i modele będące źródłem inspiracji dla całości koncepcji wystawy. Od przypadku po planowy model małej formy rzeźbiarskiej (bozzetto) ujawnił tym samym, często pomijane a nawet nieobecne w prezentacjach indywidualnych laboratorium twórcze. Ta osobista część jest jedną z najbardziej cennych dla poznania drogi myślenia, inspiracji, wyborów. Pozwala uchwycić etap przygotowawczy gdzie może dostrzec szkice pełne spontaniczności, niedoprecyzowania, intuicyjne rozpoznania, czasem zaadaptowany przypadek. Również docenić trafność koncepcyjną sformułowań od początku procesu. Uwzględnienie przez Habilitanta tego aspektu kreacji uważam za niezwykle rzadkie i wartościowe.

Jedną z najbardziej osobistych i narracyjnych prac jest praca pt. „*A River is my favourite neighbour*” (*Rzeka to mój ulubiony sąsiad*). To poetycka i bardzo osobista (choć nieco dosłowna) opowieść o wspólnym kodzie z naturą. Zbudowana z różnych materiałów drewna i szkła, które jakby nie do końca z sobą współgrają stają się pełną narracji formą, która dzięki formalnemu i technicznemu rozpracowaniu poszczególnych elementów pozwala im pełnić rolę obiektów rzeźbiarskich. Surowa ciesielska praca nad drewnem, tafle szkła i lokalne drewno współgrają odsyłając odbiorcę do domu jako uniwersalnego środowiska, fizycznego i emocjonalnego, którego stałym komponentem jest kontekst miejsca, stale rugowany z krwioobiegu człowieka szukającego swojego miejsca do życia.

Motyw historycznego powrotu obecny jest również w pracy pt. „*Postel*” („*Łóżko*”). Praca zbudowana z ok 1000 sztuk starej dachówki ceramicznej, przyciętych na wysokość 22 cm. I tu konsekwentnie Autor zmienia znaczenia wykorzystując materiały, które posiadają swoje pierwotne treści. Niemniej uwaga Habilitanta nie skupia się na recyklingu odpadów zupełnie obojętnych,

udaje mu się poruszać po bliskich znaczeniach harmonijnie w obrębie jakby jednej grupy semantycznej toposu-Domu i dokonać przekształcenia formalnego i znaczeniowego. Materac stworzony ze starych dachówek, pięknych w swej prostocie i ergonomii pozwala minimalistycznie wyodrębnić obiektem przestrzeń kulturową: jako bazę, fundament, cokolwiek dla początku i końca w zamkniętym cyklu. Autor potrafi umiejętnie wykorzystywać zastane kształty, widząc w nich trwałe związki z ich naturalnością materiałową, funkcjonalnością i pięknem jakie niewątpliwie składają się na dobre środowisko życia człowieka, oddając symboliczny ślad intymnych przestrzeni.

Najbardziej konstrukcyjnie rozpracowana jest praca w Kościele Matki Bożej Śnieżnej w Pradze. To rodzaj symbolicznej bramy oznaczającej przejście, który to rytuał przynosi rodzaj odnowienia. Konstrukcja ma jednak układ niezwykle dynamiczny i bogaty w skojarzenia formalne od elementów architektonicznych po małą architekturę wspornika a nawet przeszkody wymagającej forsowania. Kontrastowo wpisuje się w barokowe wnętrze, ale też integruje się wyrazem teatralności i sceniczności charakterystycznej dla tego okresu. Autorowi udało się zyskać na wiarygodności wykorzystując drewno z innej budowli przez co rzeźba przestaje być „obcym” elementem, ale integruje się z historycznym wnętrzem wnosząc w przestrzeń niejako przeszczep, cytat innej przestrzeni, ale nie innego czasu. Uwydatnia ją również ciesielski warsztat, który siłą tradycyjnych połączeń i niemalże magią historii samej materii starych belek przenosi w czasie przekaz czyniąc go uniwersalnym. Uważam, że Habilitantowi udało się trafnie wpisać w historyczną przestrzeń rzeźbę, która obok incydentalnej prezentacji mogłaby stać się stałym elementem obrzędów związanych z określonym kalendarzem uroczystości sakralnych.

OCENA INNYCH OSIĄGNIĘĆ

Habilitant wykazuje się istotną aktywnością wystawienniczą. Od uzyskania stopnia doktora sztuki przygotował 10 wystaw indywidualnych, w tym dwie o charakterze międzynarodowym (Polska 2019 „A river is my favourite neighbour” (Rzeka jest moim ulubionym sąsiadem), Galeria ASP Gdańsk, Polska oraz „Dom je tvoj pevný bod” (Dom jest twoim pewnym punktem) razem z Mirą Podmanicką, Galeria X, Bratysława, Słowacja 2019). Dokumentacja potwierdza również bardzo liczny udział w wystawach zbiorowych. Wśród 33 wystaw są nie tylko wystawy, których sam był kuratorem, ale także związane z udziałem w licznych sympozjach krajowych i zagranicznych. Posiada 7 realizacji w przestrzeni publicznej.

Szczególna aktywność twórcza i wystawiennicza Habilitanta wiąże się udziałem w 12 międzynarodowych sympozjach rzeźbiarskich, głównie w kamieniu, .in. 2017- „Międzynarodowe Sympozjum, Rzeźbiarskie”, Eskisehir, Turcja, 2012 - „International Sculpture Symposium Borkel en Schaft”, Międzynarodowe Sympozjum Rzeźbiarskie, Borkel, Holandia, 2018 - „VII Strzegomskie Biennale Rzeźby w Granicie”, Strzegom, Polska, 2018 - „Było jest i będzie vol. II”, Międzynarodowe Sympozjum Sztuki, Morawa, Polska . Zrealizowane tam dzieła pozostają często w przestrzeni publicznej, wyróżniają się skalą i noszą ślady poszukiwań tematycznych i formalnych jakie na co dzień podejmuje w swojej twórczości.

Równie ważne jest zaangażowanie Habilitanta w działalność propagującą sztukę. Pięciokrotnie brał udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach dotyczących zarówno zagadnień sztuki jak i edukacji artystycznej, gdzie m. in. podejmował tematy takie jak: eksperymentalny projekt technologii ceramicznych bez zaplecza wyposażonego warsztatu czy eksperymentalny rysunek dla przyszłych nauczycieli, wypowiedź artystyczna w inkluzji. W 2021 roku wygłosił również wykład na Konferencji towarzyszącej Sympozjum Rzeźby w Granicie w Strzegomiu pt. „Kształt”, o twórczości czeskiego artysty rzeźbiarza Mario Kotrby, promując twórczość czeskiej kultury XX wieku.

Za swoje osiągnięcia został uhonorowany nagrodami: I nagrodą w międzynarodowym konkursie na projekt elementu rzeźbiarskiego, firma SKANSKA w 2012 oraz I nagrodą w konkursie na projekt rzeźby w przestrzeni publicznej, Hlučín 2015 roku.

W 2020 roku był również finalistą w konkursie Artist of the Month organizowanym przez

Międzynarodową Platformę Artystyczną Itsliquid. Wyróżnienie to oraz stała obecność na imienne zaproszenia w wydarzeniach artystycznych o charakterze sympozjalnym, konferencjach potwierdzają rozpoznawalność Habilitanta na arenie krajowej i międzynarodowej.

OCENA OSIĄGNIĘĆ DYDAKTYCZNYCH I ORGANIZACYJNYCH

Habilitant podejmował pracę dydaktyczną dwukrotnie: pierwszą w macierzystej uczelni w Katedrze Rzeźby Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Ostrawskiego w Ostrawie i kolejną, która trwa od 2015 na Wydziale Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Palackiego w Ołomuńcu. Należy podkreślić, iż profil pedagogiczny kierunku na jakim wykłada posiada swoją specyfikę, która obejmuje określone wymagania. Habilitant prowadzi zajęcia na dwóch poziomach studiów z zakresu ceramiki i rysunku. Prowadzi również prace dyplomowe i jak znajdujemy w dokumentacji był promotorem ponad 60 prac licencjackich i magisterskich. To znaczne obciążenie dydaktyczne, pełne wielu dylematów, nie wyklucza jednak dyskursu i otwartości na doświadczenia wspomagające proces dydaktyczny przez inicjowanie szeregu wydarzeń mających wpływ na rozwój studentów. Wystarczy przypomnieć, że jednym z głównych motywatorów wystawy indywidualnej była potrzeba zwrotnego, szczerego podzielenia się ze studentami swoją twórczością. To nie tylko dorobek, ale i autentyczna postawa twórcy i pedagoga stawiającego wymagania w równym stopniu sobie jak i studentom, co oznacza nie tylko przekazywanie wiedzy, ale dzielenie się doświadczeniem poza profilem programowym poprzez świadectwo swoich dzieł i zawartą w nich postawę artystyczną.

Dokumentacja zawiera bardzo oszczędny materiał wizualny (żałuję, że w dokumentacji nie znajduję szczegółowych przykładów efektów pracy dydaktycznej), potwierdza jednak, że działalność Habilitanta nie ogranicza się do murów pracowni i uczelni oraz powierzonych mu obowiązków. Jest dydaktykiem poszukującym różnych aktywności edukacyjnych m. in poprzez wieloletnie prowadzenie i organizację Letniej Szkoły Twórczej Pracy z porcelaną dla studentów z Chin (2015-2019), prowadzenie Warsztatów form gipsowych z negatywem bezpośrednim (Węgry, 2016) Warsztatów Małego Formatu w ceramice (Ołomuniec, 2018). Habilitant opracował i opublikował skrypt dla studentów dotyczący technologii ceramiki. W dokumentacji znajdziemy również informacje o zrealizowanych 5 polsko – czeskich projektach artystyczno-badawczych, niemniej jest to aktywność sprzed doktoratu.

Obok podejmowanych zagadnień warsztatowych z zakresu ceramiki, prowadzi również samodzielnie zajęcia z zakresu rysunku. Habilitant potwierdza swoje zainteresowanie rysunkiem, który z racji eksperymentalnego charakteru stanowi dla niego ważne dopełnienie jako czynnik wspierający proces twórczy i kreatywną kondycję artysty niezależnie od uprawianej dyscypliny, pozwalającej rozpoznawać i rozumieć autorski ślad jego ekspresję i unikatowość. Wyniki tej pracy, utrwalone w publikacjach, prezentował m. in na Konferencji Edukacji Artystycznej (Uniwersytet Szanghajski, Szanghaj, 2018) oraz Międzynarodowej Konferencji Rysunek-Zapis Uniwersalny, w ASP Gdańsk, w 2019). Potwierdza ty samym, iż poszukiwania własne i dydaktyczne mają szerokie spektrum i cechuje je świadomość konstrukcji współczesnego dzieła sztuki, otwartego na wielomedialność, dzięki czemu unika zawężenia technologicznego i formalnego a otwiera studentów na właściwą dla aktualnej sztuki postawę zainteresowania i gotowość podejmowania wyzwań. Szczególnym doświadczeniem było również kształcenie zdalne, którego metody oraz rezultaty Habilitant referował na międzynarodowej konferencji online z warsztatami pod hasłem: *Edukacja artystyczna w czasach koronawirusa*, organizowana przez INSEA, w 2020 r.

KONKLUZJA

Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji działalności artystycznej, naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej stwierdzam z pełnym przekonaniem, że Kandydat wykazuje we wskazanych obszarach kompetencje wymagane w przewodzie habilitacyjnym. Suma osiągnięć artystycznych stanowi wkład w samą dyscyplinę jest również przełożeniem na sferę dydaktyki i upowszechniania kultury. Niniejszym stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, twórcze

i dydaktyczne Pana dr Roberta Bućka spełniają wymagania określone przez Ustawę z dnia 20.07.2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki i wnoszę o nadaniu stopnia doktora habilitowanego Panu dr. Robertowi Bućkowi

